
Зьміцер Вішнёў

...ну ня пішацца пра Бацькаўшчыну
ня пішацца пра сінявокую Беларусь...

Медытацыя на рымскіх стадыёнах

краявід з чырвоным балонікам

Па полі, якое было побач з лесам, загрузкатаў цягнік. Рэйкі адстуквалі пахавальны марш у такт грукату дажджу. Цягнік-жук рыкаў, шчэрыўся, міргаў вокнамі, гарбаціўся вагонамі і асьвятляўся плоскімі шклянатымі тварамі і далонямі. І толькі я захацеў абдумаць усё гэта, як зазьвінеў мабільны тэлефон. Ён піскаў, як мышыня ў клетцы. Замерзлымі і мокрымі рукамі я вылавіў яго з кішэні:

- Так, слухаю.
- Прывітаньне, Сяржук!
- Прывітаньне, Натальля!
- Ты выпадкова ня ў Афрыцы?

Я ўсьміхнуўся:

— Так, у самым ейным цэнтры. Тут распачаўся трапічны лівень. Мухі і маскіты схаваліся. Адзін я – нясу свой цяжкі крыж – стаю ў цэнтры поля, мокну, слухаю дрэвы і цягнікі.

Пачуўся жаночы сьмех. Як быццам хтосьці стукаў па маленькім гумовым мячыку.

– Ты ў сваім рэпертуары. Глядзі – захварэеш. Лепш хутчэй вяртайся ў еўрапейскія шыроты. Здароўе ня хлеб — новае не здабудзеш.

Я ашчэрыўся:

– Так, сапраўды – не набудзеш. Але здароўе – гэта што? Правільна – сімптомы хваробы. Бо ўсе будзем там.

Гэтае апошняе «усе будзем там» яўна не спадабалася «еўрапеіднай Натальлі», бо пасля гэтых сафістычных роздумаў яна ня доўга думачы паведамляе: «Прыемна было. Пішыце. Пакуль.»

Звычайны дзень, здавалася, нагадваў ланцуг думак Прышвіна, але Прышвін атрымліваўся з элементамі Набокава. Але гэтае «на» супраціўлялася і пасылала «далёка-далёка» да такой-та маці. А ў выніку выходзіла, што Прышвін на баку, ці пісьменьнік і канапа.

Я пачухаў мокрую галаву. Галасы не прыходзілі. Галюцынацыяў не было. На яшчэ жывым пасля дажджу мабільніку пры жаданьні з лёгкасьцю высьвечваўся апошні нумар. Нумар Натальлі.

Дождж скончыўся. Я сьцепануўся ў мокрым паліто ад халоднага і калячага ветру. Па целе хадзілі кітайцы-ёгі і ўтыркалі ня срэбныя голкі, а маленькіх васаў. З гэтым адчуваньнем я рашуча накіраваўся дахаты.

Праходзячы каля крамы, на якой высьвечвалася вялікімі літарамі «МАЛДОВА», я натыркнуўся вачыма на рэкламны шчыт, які сьвяточна, урачыста паведамляў: «Любі сваё!». Тут жа нейкі бамжаваты з выгляду суб'ект з тварам, паэдзеным калі ня мольлю, дык цыгарэтнымі і алкагольнымі злоўжываньнямі, спрабаваў п'янымі пальцамі адкаркаваць пляшку таннага віна.

– Га, – сказаў ён, сутыкнуўшыся са мной і вылупіўшы жоўтыя ў павуцінках вочы. Па вачах плавалі маленькія чырвоныя баркасы. Але голас «шкіпера» паўтарыў: «Га!» Гучала прамоўленае ўрачыста і пераканаўча.

– Прыемнага надвор'я, – адказаў я.

Я зразумеў, што апускаюся да ўзроўню гэтага «га», бо і сам чатыры дні не выходзіў з запою. Сябры і сяброўкі пры сустрэчы і ў тэлефонных размовах ужо без усялякіх намёкаў гэтак і запытваліся: «Якія суткі, капітан?». «Сьвістаць усіх наверх!» – выгукваў я і кідаўся ў мора гарэлкі, піва, бальзаму, каньяку, шампанскага і тэкілы. Заўжды прачынаўся ўночы сярод груды жаночых белых целаў, якія чамусьці ляжалі нерухома і толькі пасьвіствалі і прычмоквалі, як маторы маленькіх караблёў. І вось сёньня, на пяты дзень, я выйшаў у сьвет, у лес, нарэшце, у дождж! Як добра хадзіць з бадуна пад дажджом! Пабачыў кісельнае неба, цягнік, пачуў голас каханай.

І гэтае «га» гучала ўсё цішэй і цішэй – яно сыходзіла рэхам і рэзала паветра на тэлефонныя правады.

Рагаты тралейбус прагуў, і зноў пачуўся голас: «Чым ты жывеш? Ма-стацтвам? Каханьнем? Чым ты жывеш? – рытарычнае пытаньне, і раптам адказ: Ты не жывеш – ты плаваеш у акіяне дэпрэсіі. Але яна разбурае твой розум і пачуцьці. Ты згубіў натхеньне, як той чырвоны балонік згубіў верш. Ты – расьціснуты, малацікавы і няздарны чалавек».

Голас зьнік, а разам з ім і трамвай. На падыходзе быў дом; мая будка, дзе сярод дурных дразафілаў, злосных павукоў і нерамантычных тара-

канаў прытулілася паштоўка з краявідам Танзаніі і простымі, чыстымі словамі: «Прывітаньне з прыгожай Аўстрыі. Гэта – Наталья з Менску, можа памятаеш? Віншую цябе з Днём Нараджэння! Жадаю табе ўсяго самага лепшага, творчага посьпеху, натхнення, і адшукаць (калі яшчэ не адшукаў) тую самую прыгожую і непаўторную! Калі будзе час і жаданьне, пішы, тэлефануй. Усяго найлепшага!».

2005

МАРЦЫПАНАВЫЯ ШАКАЛАДКІ

Бегемоцікі. Чорныя і валасатыя, як шчоткі (можа і як маманты – але хто іх бачыў?). Бегемоцікі былі цацачнымі і аздаблялі стол, зроблены з жаўтаватага шкла. Тут жа ліхтар высвечваў твар чалавека, які сядзеў з вялікім гліняным кубкам і цыгарэтай. Дымок, што выпаўзаў праз блякляны вусны, утвараў аблачынкі і няроўныя кольцы. У гэтых штучных утварэннях і патаналі контуры мэблі.

Чалавек пашкрабаў няголеную шчаку, і чорныя валаскі на ёй, магло падацца, загайдаліся (нібыта мікраскапічныя антэны). Гэта пабачыла вока свойскага белага пацука, які якраз швэндаўся па плячы гаспадара.

– М-так, – сказаў чалавек самому сабе. – М-так... Так-так... Сёння серада, і мне павінны заплаціць за тую партыю кніжак. Кіркегор. Як я люблю Кіркегора!.. Асабліва калі яго купляюць...

Чалавек глынуў з кубка вадкасыці. Прыцмокнуў ад задавальнення, бо там было чыстае шатландскае віскі, якое аздаблялася паўпразрыстым кубікам ільду. Гэтакім мініяцюрным айсбергам... Потым чалавек звузіў вочы, пад імі трэснулі мяхі, што гэтак нагадвала фактуру жывапіснага палатна. Мяхі высвецілі невядомыя іерогліфы. Чалавек зноў зацягнуўся цыгарэтай і паўтарыў уголас:

– М-так... Так-так... Зрэшты, грошы мне ўсё роўна прынясуць. Кнігі таго беларускага ідыёта пачалі прадавацца... Трэба абавязкова заключыць з ім кантракт на аўтарскія правы. Бо глядзіш – і скрадуць талент проста з-пад носу.

Чалавек затушыў цыгарэту ў кубку:

– Хрэна! Ня скрадуць!

У гэты момант нехта пагрукаў у дзьверы. Чалавек спалохана азірнуўся (быццам шкадлівы хлопчык, які скраў цукерку), хуценька паспрабаваў праглынуць віскі разам з «бычком». Гэта, зрэшты, у яго амаль атрымалася. Ён папярхнуўся, адкашляўся, сплюнуў і прайшоў да дзьвярэй.

На парозе стаяла чарговая ахвяра. Шэры цень гэтага сьвету. Ён расплываўся малазразумелай плямай, мажліва, нават і ўсьміхаўся, мажліва, нават і паліў цыгару. Але гэта было неістотна. Кніжныя крамы чакала новая партыя марцыпанавых шакаладак і рулон туалетнай паперы з твораў... Зрэшты, якая розьніца? Самае галоўнае, каб твор быў выдрукаваны на мяккай белае паперы, каб па скуры не ішло раздражненьне і не заставалася кляксаў... І тады ўсё цудоўна.

2006

ЗАЧАРАВАНЫЯ БЛАНДЗІНКІ

Вечер шкрабецца ў посудзе. Рэкі бурбуляцца прасамі. Вакол нас –

самалёты. Гэткія маленькія аэрапланы. Нашыя планы – на лапавых пальцах. На далонях – зігзагі кратаў. На вуснах – ліпавы мёд.

Рукі сьвєцяцца неонам. А вулей – быццам папона. А пад ёй... поні.

Рукі працягваюць белую цукровую цаглінку. Зачараваную бландзінку.

2002

ФАРАОН У ЗАПАРКУ

Мы сядзелі па кутах кватэры на кукішках. Кілішкамі. У капялюшыках з залатымі фішкамі. Як мудрацы, маўчалі і думалі. Дуньдзелі патрошку. Сузіралі. Сонца люстраное. І раптам зрэдку ўскоквалі, хадзілі, спрабавалі крычаць, але не маглі. Галюцынацыя клалася на мазгі. Дзень перапаўзаў па кватэры сьветлым напільнікам і запальваў пыл клубкамі. Глюкозай качалася моль. На паперах крычала паэзіі соль. На падзаконьні ляжаў пасінелы сантэхнік і дробна ікаў. З піялы мы пасыпалі яго расьцэртаі крэйдаі. Белай і шэрай. Бура-малінавай. Ягоны лоб перасякалі маленькія калдобіны. Быццам пячаткі брытвы. Адно вока выкацілася і чырванела семафорам. У некаторай ступені мухаморам. Нос ураджаў сваёй крывізнай і ёмістасьцю барвовага. Хтосьці шпацыраваў па бору. Вусны здаваліся кустамі перакаці-поле, яны ўвесь час торгаліся і натапырваліся. Пупкі твару. Шыя здзіўляла сваім кадыком, які вытыркаўся паплаўком. З камбінезону тырчэла каламутнае рыльца бутэлькі. Падобнае да патыліцы. Наогул перад намі быў нават не сантэхнік, а нейкая дзіўная рыбіна. Біна Ры. Дзікая рабіна. Мы прызвычаліся ўжо да дзіўнаватых пераўтварэньняў новага жыхара нашага дома і таму моцна не здзіўляліся. Хутчэй прыглядаліся і напружана думалі аб асаблівасьцях чалавечай прыроды.

– Ён хутка трапіць у летаргічны стан. Гэта заўсёды адбываецца з людзьмі, якія вядуць няправільны лад жыцьця, – сказаў Фараон і змоўк.

З увагнута-выгнутаі якарнай жырандолі на нашыя сінія летаргічныя пальцы асядалі пёркі. Празрыстыя белыя роздумы. Шыпеў вецер.

ХАТНІЯ ПАПУГАІ

У каханьні няма межаў. Жменя жукоў. Мех жанру. У гэтай прасторы адсутнічае садамазахізм. Тут прысутнічае рамантычны ідыятызм. Сад і дом Фрэйда адпачываюць. Лінчаваньне ў колах дазволенасьці. Краіна з двух чалавек – клетка для хатніх папугаяў. У рамцы пад шклом сядзеў вясёлы дантыст і выкалупваў свае гнілыя зубы...

ЖАЛУДЫ

Лямпачка надта вялікая для гэтага пакою. Здаецца, яна прыпякае скуру. Быццам у горле – сакура. Нямытыя валасы ўжо нахштальт пакулья. Але так невыносна цесна. І мала паветра. Духата. Дурная хата. У трыльён-трыльённы раз прыціскаюся да шчылінкі і спрабую пабачыць нешта. Нешта нахштальт галінкі. Краіну, дзе жывуць усякія дзіўныя істоты. Але там пакуль цёмна і ціха. Ён яшчэ не прыйшоў. Шурпатыя дошкі як працяг цела. Пускаю дубовыя карані. Адчуваньне кокана. Жаданьне яго раскалоць – нязьдзеісьненая мара. Хоць хутчэй як невы-

лечная хвароба... На склізкім целе – турэмная роба. На нагах – сімфонія царэўны.

– Ратуйце... Ратуйце... Ратуйце... Ратуйце птушак, якія паміраюць ад нафты... Іх пёркі асыпаюцца жалудамі...

ГРЫМАСЫ

П'яная казка

Меч – штопарны, тупы, які не забівае.

Морда – гумовая, непраўдападобная. Я – шаленец псіхапрыдуркаваты, сяджу на звар'яцелай канале і пішу чарговую бязглуздыцу. Мне дрэнна. (Ну-ну.) Але я керпаю опус.

Брыдка. У мяне «накіпела» да самага скону.

Такі ж ненармальны, як і я, крытык напіша разгромны опус з нагоды... Ці без? Няхай піша. А я сяджу на звар'яцелай канале і катую цябе, дарагі чытач. Ці ты не дарагі? Даўно пашараваны, стомлены, ледзь жывы? Тады шкада, але ўсё ж, спадзяюся, ты вытрымаеш мае душэўныя выліваньні і пляваньні да скан... скананьня. IX. Хворай. Скалечанай.

Я грэшны... Я грэшны... Я грэшны... Як улагодзіць грахі? Божа, даруй! Дапамажы! Я дапішу гэты... Гэты летапіс. С. С. І калі апошняю старонку гэтай працы перагорне хоць адна рука выпадковага чытача – я буду рады. Дасягнуў усё ж свайго. Таму распачнем. Стаяла ў адным (ці некалькіх?) балоце скрыўленая лазьня. І жыў у ёй лазеншчык Карней Бесьсьмяротны – заўзяты махляр і прафесар батанікі. Жыў ён – не сумаваў. Парыўся штодня ў сваёй прагнілай да дзірак лазьні і жаваў нязжоўнага індыка. Піў па сацыялістычных сьвятах вялікі кубак гарэлкі, закусваў маленькай жабкай і зяпаў песьню пра цара-бацьку. А зрэдчас да яго ў госьці заходзіў лясун. Убогі балотны старэча. Які прыносіў з сабой бочку чырвонага віна... І «гудзелі» яны тады да самай раніцы!.. Хм. І вось, зрэдку забягала да іх звар'яцелая бабулька-пабягушка па мянушцы Югася, прыносіла яна з сабой чоп з брагай. І тады аблівалі яны адно аднаго гэтай самай брагай пасля сьпякотнай парыльні. Ды аднойчы, каўтнуўшы з гора, да іх завітаў Я. Я – бармалей з чацьвёртага паверху па мянушцы Джон. І аб'явіўся тады ў лазьні грузавік піва. Зьдзіраючы зубамі накруўкі з бутэлек, мы абвясцілі сьмерць цьвярозасьці. У той момант і здарыўся патоп, сябры. Ці сябра? Патанулі ўсе, акрамя духу сьвятога.

1995

НЕРПЫ

У гарадах тысячы таямніцаў. Яны ляжаць на дахах і закручваюць у сьпіралі свае вусы. Кожны абавязаны выштурхнуць у тры гадзіны ночы рукі з акна, а ты кінь прамяні пражэктараў на гэтае жывое мора. Падс-ветлены горад – дорыць шмат пладоў. Феерычныя думкі – сапраўдны карабель. Бяльмо. Кожную ноч нехта адплывае ў нябыт. Побыт у цукровых крыгах. Рыпаюць нерпы і моршчаць нос.

2002

НАЧНОЕ

усё роўна я цябе згва-а-алчу
згва-а-алчу... згва-а-алчу...
не зьбяжыш-ш-ш...
злаўлю мышанё (матыля)*
цішыня парвецца на шкамуты
ты і я – шыкоўны дуэт
ламаю шкарлупу
выцягваю мышанё (матыля)...

*15 траўня 2006
Берлін, Ванзэ*

*Варыянт чытаньня верша, калі мышанё замяняецца на матыля.

ПАДАРОЖНЫЯ ЎРАЖАНЬНІ

галава Карла Маркса аздабляе цэнтр Кемніца
дамы з мёртвымі вокнамі –
іхнія дзеці сышлі на захад
вечер гуляе ў змрочнай адзіноце
як пасья вайны...
пралетарыі аб'ядналіся і сышлі
у бок сьветлай буржуазнай будучыні
пахмурныя таксісты ня ведаюць
што і каго перавозіць
хіба што сьмецьце
хіба што акасьцянелыя думкі
хіба што лозунгі Карла Маркса
і толькі вясёлыя мастакі
і толькі вясёлыя паэты
схаваліся ў былых бомбасховішчах
і п'юць піва і п'юць ром
пішуць творы
ажыўляюць мясцовы краявід
рэанімуюць згаслае сонца

*Нямеччына
22 траўня 2006*

МОВА ТУБЫЛЬЦАЎ

Сёньня ў краме ты мне пасьміхнулася.
Гэта быў сігнал.
Я мусіў дзейнічаць. Але я прайшоў.
Сьціснуў зубы. Спыніў сэрца.
Заплюшчыў вочы. Я прайшоў.
«Вучы мовы, ідыёт!» – крычаў я сам-насам.
І гэты крык біўся ў агоніі ненароджаных дзяцей,
няспраўджаных надзей,
асьвятляўся промнямі вечаровага сонца.
Але было выйсьце! Было!
Расплюшчыўшы вочы –

валодаеш мовай каханья!
 Няровы, я кідаўся ў кветкі і
 засынаў пад іх пах.
 Уначы гучаў мой перадсьмяротны храп.
 Са сыценаў будынкаў асыпаўся вершаваны прах...

4 траўня 2006

Берлін, Ванзэе

ТРАВЕНЬСКІЯ СЬНЯЖЫНКІ

Прытуліцца няголенай шчакой да тваёй шаўковай скуры. Нібыта па-
 есьці салодкай сакуры. Сасьпелыя пацалаваць аранжыкі. Наталіць на
 хвіліну смагу, а потым зноўку піць... Піць подых і шэпт тваіх вуснаў!
 Перакочваць залатое сонца ў гэтых залах! Коўзацца паміж краінамі і
 гарадамі! І знаходзіць азёры, каб весьці на пляжах пошук адбіткаў тваіх
 ног! Бачу, як над Берлінам, над ягонымі шпілямі, сярод балонаў і дыры-
 жабляў, паляцеў матылёк! Гэта – маё прывітаньне, якое зьнікне, быццам
 сьняжынка на няголенай шчаце...

3 траўня 2006

Берлін, Ванзэе

* * *

Возера памерам з талерку
 разьліўное – на маім стале
 чырвонае возера!
 п'янае возера!
 з рыбінымі трупікамі ля берагоў
 з шкляннымі качкамі каля бурбалак
 быццам і ня возера тут
 а перакуленае неба, якое
 праходзіць праз мае вочы
 праз маё цела
 запаўняе яго крывёй
 выносіць мае думкі з балкона
 далёка-далёка
 туды
 дзе сярод верхавінаў дрэваў
 шоргаюць аблокі
 лётае рэха

15 траўня 2006

Берлін, Ванзэе

* * *

калі я тут расшпільваю рот
 не камбалы не вераб'я не карабля
 свой рот з зубамі ўпрыгожанымі карыесам
 узьнікае дзіўная зьява
 Ein Unfall ist passiert!

нібыта паранены кашалот паядае торт
нібыта пляскач пячаткай па пашпарце
не дапаможа шыкоўны сурдут альбо каралеўская сафа
тут лямантуй колькі хочаш: «SOS!»
заява: Ein Unfall ist passiert!
перамагае ўсё на сьвеце
з цябе атрымліваецца беларускі сыр
у напрамку якога сытыя суркі бягуць на шпацыр
марачы нарабіць тут вялікіх дзірак
хутчэй! хутчэй! у рот запіхваю корак!
караваны суркоў хапаю рукамі!

*3 траўня 2006
Берлін, Ванзэ*

* * *

ціха падкрадаюцца сябры ў масках
ды ашчыляецца злосная самка

ну ня пішацца пра Бацькаўшчыну
ня пішацца пра сінявокую Беларусь
чорныя думкі адно наведваюць
праз разважаньні
нават на адлегласьці таталітарнага караваю
нешта ня тое з родным горадам Менскам
нешта змрочнае Нешта нядобрае
сумна
ціха падкрадаюцца сябры ў масках
ды ашчыляецца злосная самка

*23 траўня 2006
Берлін, Ванзэ*

* * *

дрэвы аплятаюць і адлятаюць каранямі ў неба
пачуцьці скручваюцца і ў выніку атрымліваецца
неблагі краявід
не зьвяртаючы ўвагі на моўныя акалічнасьці
я падыходжу і цалую тваю руку
у тваіх вачах я чытаю страх і непаразуменьне
чытаю бурштын

*2006
Нямеччына*

ТОЛЬКІ ТЫ!

я знаходжу цябе
у адбітках люстэркаў
чырвонае сьвятло ўспыхвае
і асьвятляе
твае трампліны і масты
пазіраю праз шкло ліхтароў

рухаюся вакол
нібыта павук
траекторыі і вектары
квадраты і паралелепіеды
ты – нібыта канструктар
я складваю шарыкі і кубікі
рушу сярод гэтай мазаікі
спатыкаюся аб контуры
твайго цела
плёскаю атрамант
на паперу і неба
шукаю тваё заканчэнне
і знаходжу прамень месяца
ён знікае і зьяўляецца
у выглядзе феерверку
мы таньчым нешта гішпанскае
сярод пражэктараў

10 чэрвеня 2006

Менск

РЫМСКІЯ СТАДЫЁНЫ

Я абыходжу гэтага чалавека па шпалах
спыняюся на семафорах
углядваюся ў ягонныя пшанічныя бровы
шклянныя вагонныя вочы, нос...
прыступкамі мармуровымі нос
падбароддзе
цаглінавае падбароддзе
чырвоная з балотнымі кветкамі шыя...
кадык як выспа на возеры кумыс
гэтае квадратнае тулава-батон
якое ўпрыгожвае гальштук-пітон
рукі... якія вялікія камбайнёрскія рукі!
Якая ўпэўненасць
ва ўсёй гэтай постаці!
падножжа якой бетануецца
ботамі
чорнымі лакіраванымі караваямі
Але самае дзіўнае
і жоўтае
і пяшчотнае
і сернае
і мёднае
і пухнатае
з чорнымі калматымі вейкамі
ВУХА!
Туды залятае пчала!
Туды запаўзае прусак!
Туды заплываюць параходы!
Туды бягуць спрынтэры!
Гэта – рымскі стадыён
для
аматараў
старажытнасці

* * *

Мая перакладчыца на нямецкую
ды любую тарабарскую –
гэта тлумачальніца аблокаў
гэта горная вандроўніца
ды нястомная чараўніца
якая варожыць над старадаўнімі
скруткамі і рукапісамі
мая перакладчыца – гэта
летуценьніца і казачніца

*чэрвень 2006,
Берлін*

* * *

падыходжу да люстэрка
здзіраю з твару скуру
зморшчыны і валасы
выкалупваю бляклыя вочы
выцягваю жоўтыя і чорныя зубы
адкручваю пальцы
прыгажосьць!
бяру новы твар
новыя часткі цела
чыстую паперу
пішу нанова
новае каханьне
новае жыццё
дом
дрэва
абгарэлае лісьце

7 ліпеня 2006

ГЕМАТОМА ГАЛАВЫ

Мая левая нага была вялікая і жоўтая з падазронымі чырвонымі фурункуламі. Таму я вельмі ганарыўся гэтай часткай свайго цела. Зазвычай я не апранаў нагавіцаў, а насіў чырвоныя трусы! Выглядаў я вельмі модна! Сьвяціўся як сьветлафор.

ГЕМАТОМА ГАЛАВЫ № 2

Я гляджу на цябе па тэлевізіі. Ты сталееш, мой дык(та)тар. Твая галава аздобленая зморшчынамі ды пухлінамі. Я таксама сталеею, пухну ды жаўцею. Мы выглядаем як перасьпелыя агуркі. Абодва хутка будзем маразматычнымі чарапахамі. Сівыя валасы ападаюць як лісьце. Мы памрэм разам. НИХТО НЯ ВЫРАТУЕ.

